

Дерево казок

Випуск № 37

(1 березня)

Вінниця – Львів – 2018 р.

ПЕРЕДМОВА

Електронна збірка видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». На жаль, 37 номер є останнім у цій серії. Але не хвилюйтесь: серія продовжиться додатками для Android. У цьому випуску на Вас чекають казки, які наглядно показують, що за будь-які вчинки мають наслідки за які потрібно відповідати. Ну ж бо, гайда до захопливого світу казок разом зі збіркою «Дерево казок»!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

ПРОЕКТ «ДЕРЕВО КАЗОК»

(<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com –адреса ел. пошти.

Приєднуйтесь до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Instagram: https://www.instagram.com/derevo_kazok/

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

ПРОЕКТ «КАЗКА»

(<https://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – **Тарас Амброз**

Зміст

Черепаха та скорпіон.....	4
Казка про ціку.....	4
Донька пекаря.....	5
Всюдисушка-задавака.....	7
Про десять корів	9
Алгебра і цукерки.....	9
Собака та горобець.....	10
На ставку	13
Горе	14
Казка про щастя і нещастя	19
Помста мавпі за рачиху	20
Плаксива Настуня.....	22

Черепаша та скорпіон

Таджицька народна казка

Біля річки грілася на сонці черепаха. Придубав до води скорпіон та й став просити черепаху:

– На тім боці вся моя рідня, перевези й мене туди.

– Не перевезу, нема в мене сили, – одказала черепаха.

Та скорпіон так просив, так благав, що черепасі стало шкода його.

– Гарзд, – мовила вона, – сідай на спину, перевезу вже тебе.

Скорпіон сів, і черепаха попливла. Втішаючись життям, він забув, що пливе на черепасі через річку, й шпигнув її своїм отруйним жалом.

– За віщо ти вжалив мене, я ж нічого поганого тобі не заподіяла? – докірливо спитала черепаха.

– Та то життя так пестить!

– А я тепер покажу, як життя карає, – мовила черепаха й пірнула під воду.

Вона невдовзі випірнула, а скорпіона понесла вода.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/cherepaha-ta-scorpion-tadzhicka-kazka.html>

Казка про ціку

Наталія Клевцова

На галявині розкрила свої ніжні листочки Полуничка. Незабаром на цьому кущику з'явилися ягідки. Під лагідним і турботливим сонечком ягідки росли і червоніли. Серед них була та, яку прозвали Ціка, бо їй все було ЦІКАво. Вона задавала всім питання: чого ми тут? Що нам робити далі? Що це на небі? Сонце? Куди воно дівається? Ніч? Що таке ніч? Чому я червонію?

– Ціка, припини! – не витримали сусідки.

А вона все не вгамовувалась. Вони почали штовхатись і так розгойдали куш, що стигла, соковита Ціка – відірвалась.

– Я лечу, – кричала вона.

– Швякнеться і годі, – пташка пожаліла і схопила дзьобиком полуницю, – краще помандруємо разом.

– Я згодна! Пригоди починаються.

Вони довго летіли, аж поки не втомилися. Тут все було іншим. Поруч росли незнайомі рослини.

- Ви хто? – спитала Ціка.
 - Ми – ананаси, – була відповідь, – нас чекають нові випробування.
 - Ви мене не ображайте!
 - Що ти, наша дружба перетвориться на смачнючий йогурт, який любляють дітлахи усіх країн. Але спочатку знайдемо пристойну Корову, яка дасть високоякісне молоко, його пастеризують на заводі та додають закваску і нас.
 - А на пляшці напишемо : полуничка + ананас = смакота!
- Джерело: <https://kazka.in/fairytails/natalia-klevtsova/kazka-pro-tsiku.html>

Донька пекаря

Англійська народна казка

Чи знаєте ви, чому так сердито кричить ночами сова: “Уух, уух!”? Якщо ні, то слухайте.

Колись за давніх часів в Англії водилося безліч усякої нечисті – ельфи, паки, велетні, брауні й таке інше. І, звісно, феї, які були всесильні й всемогутні. Вони часто прибирали подобу людей і вивідували людські таємниці. Феї карали людей за погані вчинки і нагороджували за добрі.

Якось надвечір одна така всевладна фея прийшла в село, що у графстві Харфордшир, під виглядом старої жебрачки і постукала у двері пекаревого будинку. Двері виявилися незамкненими, і фея увійшла до крамниці. Там було темно, пахло свіжоспеченим хлібом, а в глибині палахкотіла жаром величезна піч. Поряд з нею на великому низькому столі горою лежали свіжі рум'яні паляниці.

Фея замилювалася дівчиною, дивлячись, як спритно вона виймала з розжареної печі готові з апетитною шкуринкою буханці й клала на черинь нові хлібини. А потім пальчиками вистукувала по випечених паляницях, перевіряючи, чи ж добре вони пропеклися, а вже опісля викладала їх на низький стіл.

- Подайте скибочку хліба бідній жінці! – попросила тремтячим голосом фея, перевдягнена старою жебрачкою.

Донька пекаря і далі поралась біля своїх паляниць, лише на якусь мить кинувши погляд на стару. Через якийсь час, не мовивши до старої доброго слова, дівчина відірвала шматочок сирого тіста й кинула їй.

– Але у мене в хатині немає вогню, щоб спекти його, – мовила старенька, піднявши з долу шматочок тіста. – Дозволь мені покласти його у піч поряд із твоїми хлібинами.

Донька пекаря була надто гордою, щоб відповідати якійсь жебрачці. Все ж, коли настав час садовити до печі хліб, вона дозволила бабусі покласти на дерев'яну лопату і її шматочок тіста.

Коли ж хліб підрум'янився і дівчина витягла його з печі, то побачила, що з маленького шматочка тіста виросла і спеклася найбільша і найрум'яніша хлібина. Жебрачка простягла до неї руку, але дівчина відштовхнула її.

– Геть звідси, задрипана жебрачко! – крикнула вона. – Це не твій хліб!

І хоч як бабуся просила, дівчина ні за що не хотіла віддати паляницю, а натомість кинула їй другий шматочок сирого тіста, менший, ніж попередній. Та коли бабуся посадила його в піч, він перетворився на велику, рум'яну хлібину, ще більшу.

Та дівчина не дала й цієї паляниці старій жінці й хотіла прогнати її, та бабуся попросила третій, останній шматочок тіста, щоб випробувати щастя. І дівчина, навіть на глянувши в її бік, кинула зовсім маленький шматочок.

Як ми вже казали, донька пекаря була надто гордою, щоб навіть поглядом обдарувати якусь там жебрачку. Та дарма. Коли б вона, виймаючи втретє з печі величезний рум'яний буханець, не відштовхнула старої жінки і не кричала, заїкаючись од злості: “Уух... уух... геть!”, а глянула на неї, то помітила б, як раптом змінилася жебрачка.

Зі старої згорбленої бабусі вона перетворилася на вродливу молоду жінку. Замість обірваного одягу з її плечей спадала золота мантия, а кривий костур перетворився на сяючу чарівну паличку!

Але дівчина вчасно не глянула на неї, а вийнявши з печі великий, рум'яний хліб, грубо відштовхнула фею і закричала:

– Уух!..уух!..

Та не встигла й слова кинути, як раптом перетворилася на сіру сову і з голосним “уух-уух!” вилетіла у вікно.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/donka-pekarja-anglijska-kazka.html>

Всюдисушка-задавака

Оксана Шпортько

Учистій і глибокій річці водилися різноманітні риби – великі й маленькі, мирні і хижі, сміливі й боязкі – і всі вони легко знаходили спільну мову. Новини в їхньому світі поширювалися вкрай швидко.

Всі знали, що і де відбувається, завдяки рибкам-всюдисушкам. Вони плавали зграйками і завзято збирали цікаві історії та події, які із задоволенням переказували друзям і знайомим. А ті, радісно ворущачи зябрами, переповідали почуте далі. Так чутки і звістки розпливалися по всій річковій околиці: хто до кого сватався, хто де народився, хто в які тенета потрапив. Всюдисушки чудово справлялися зі своєю місією і вважали, що кожен день проживали не дарма.

Одного разу біля річки оселився незвичайний рибалка. Щойно видалася вільна хвилинка, він одразу пішов порибалити, аби дізнатися, що це за річка і яка ж рибка в ній водиться. Довго просидів він у човні, поки нарешті поплавець не почав ритмічно пританцьовувати, то зникаючи у воді, то виринаючи на поверхню. Рибалка щосили смикнув вудку і подивився на гачок. Черв'ячка заковтнула маленька рибка. Від переляку вона тремтіла і билася в повітрі так сильно, що рибалка ледь утримував у руках снасті.

– Дурненька, – вимовив рибалка, обережно знімаючи рибку-нетяму з гачка.
– Не стану я тебе забирати з води, пливи собі далі та радій кожному дню. Надто ти мала і тобою не нагодувати мою родину.

Рибалка опустил рибку на воду, розкрив долоні і випустив її на волю.

– Пливи, – тільки й сказав дивак.

Рибка-нетяма не відразу повірила своєму щастю. Опинившись у воді, вона як зачарована дивилася на рибалку, щосили дихаючи зябрами, адже ще секунду тому мало не втратила таку можливість.

– Дивний рибалка, – подумала рибка і миттєво зникла з очей, махнувши на прощання хвостом.

Щойно сонце покотилось униз, рибалка пристав до берега, вибрався на сушу, зібрав снасті й пішов додому. А в річці тим часом здійснювався неймовірний галас.

Врятована рибка була з племені всюдисушок, тому чутка про рибалку і диво-порятунок вмить облетіла усе водне царство.

– Чули, що трапилося з всюдисушкою? – ось уже кілька днів поспіль там і тут шепотілися мешканці річки. – Неймовірна історія!

– Ви колись таке бачили? – запитували поважні щуки одна в одній.

– Варто сказати, що в історії нашої річки це перший такий випадок. Звісно, були щасливчики, які зривалися з гачка, і не встигнувши попасти в сачок, зникали. Але такого, – перебирав у пам'яті подію за подією старий сом, – не було.

– Хотів би я подивитися на цього дивака, – підсумував він. – А чому рибалка відпустив тебе? – раптом запитав сом у врятованої всюдисушки. Та одразу ж відповіла:

– Просто я особлива, ось рибалка мене і відпустив.

– Цікаво, і чим ти така примітна? – обурено запитав окунь, вважаючи себе нічим не гіршим.

– Хоча б уже тим, – почала всюдисушка-задавака, – що мене єдину з усієї річкової околиці відпустили. Хіба я не особлива?

В окуня заграли ревності.

– Покажуй свого рибалку-дивака, – скомандував він. – Я доведу тобі, що ти анітрохи не особлива.

Зграйка риб на чолі зі знаменитою всюдисушкою і гордовитим окунем вирушили до місця порятунку.

– Ось тут все і сталося, – показала маленька рибка.

– А це, мабуть, рибалка? – вдивляючись у водне дзеркало, запитав окунь. – Ну що ж, зараз подивимося, яка ти особлива. Пропоную тобі продемонструвати всім присутнім, як рибалка-дивак знову звільнить тебе, – сказав окунь, задоволений своєю вигадкою.

– Легко! – впевнена в собі як ніколи, погодилася всюдисушка.

Знайшовши гачок із хробачком, рибка обережно, щоб не поранитись, заковтнула наживку. Поплавець затремтів, і рибалка смикнув вудку. Наступної ж миті всюдисушка опинилася перед обличчям смерті. Очі її округлилися від несподіванки. У човні сидів зовсім інший рибалка, і знімаючи рибку з гачка, радісно пробуркотів:

– Ага, ось ти і попалася.

Всюдисушка почала скажено битися і підстрибувати, всіма силами намагаючись вивільнитися з чіпких рук рибалки. Зробивши над собою зусилля – одне, друге, третє – вона нарешті вислизнула з полону і, плюхнувшись у воду, зникла в річковій твані. Позаду вона почувала гучний сміх.

– Особлива, особлива... – сміючись, повторював гордовитий окунь.

– Самовпевненість іноді зле жартує з нами, – спостерігаючи за тим, що відбувається, сказав поважний сом. – Не варто переоцінювати свої сили.

На цьому всі присутні розпливлися по своїх справах, а всюдисушка-задавака більше не демонструвала свою перевагу над іншими, адже ніколи не знаєш, що чекає тебе наступної миті...

Джерело: <https://kazka.in/fairytales/okšana-shportko/vsyudysushka-zadavaka.html>

Про десять корів

Українська народна казка

Жили собі чоловік і жінка. Вони були бідні – мали тільки одну корівчину.

В них народилася дитина, і чоловік пішов до попа, аби охрестив її. Піп, який дер з живого і мертвого, заправив такі гроші, що чоловік зашкрябав потилицю:

– Бійтеся бога, отче, де я візьму вам такі гроші? У мене коло хати – одна корівчина.

Піп подумав і сказав:

– Веди сюди корову.

Чоловік зажурився. Та що мав робити? Привів корівчину.

Піп сидить на ганку, попиває каву і розраджує його:

– Не журися, брате, я помолюся богу, і він дасть тобі за це вдсятеро більше.

Піп охрестив дитину, і чоловік так тішився нею, що забув про корову.

Але одного разу увійшла на подвір'я його корівчина та й привела ще десять попівських корів. Пастух хотів їх вигнати, а чоловік сказав:

– Це мої корови!

Прийшов сам панотець.

– Віддай норови, чоловіче, – каже біднякові.

А чоловік хитро посміхнувся:

– Вони мої, панотче. Ви ж сказали, що бог дасть мені вдсятеро більше.

Ваше слово сповнилося.

І піп поплентався додому замість своїх корів, а пастух за ним.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/pro-desjat-koriv-ukrayinska-kazka.html>

Алгебра і цукерки

Наталія Клевцова

– Мамо, я сьогодні отримав десять балів по самотійній з алгебри, – радісно вигукнув Бодя.

Насправді хлопця звали Богдан, але він був трохи того – розбишака – одним словом. Найвищий у класі, він сидів з красунею і відмінницею Настею та лупав очима в її зошити.

- Списав? – приречено спитала мати.
- Еге ж, – радісно хрумкнув солоним огірком Бодя.
- Це для салату, давай сюди.
- Та я вже з'їв, – хмикнув і пішов в кімнату Богдан.

Чогось стало боляче за сина, хто з нього виросте? Мабуть в ігри пішов грати. От вже ці «мобілки-дебілки», туманять мозок.

В кімнаті було тихо. Бодя відкрив щоденника, знов нічого не записав. Треба Насті подзвонити. Та Настя не відповідала. Образилась, мабуть. Сама вона отримала «дев'ятку», тому що важко написати два варіанти за один урок.

- Йди вечеряти! – покликала мати.
- Щодо попоїсти, Богдан був відмінником. А сьогодні їжа не лізла до рота.
- Хоч цукерок візьми, шоколадні з темною начинкою, як ти любиш.
- Я візьму, а з'їм пізніше, – заховав солоденьке хлопчина.

Перед алгеброю Богдан підійшов до Насті.

- Я в тебе все списав, моя «десятка» несправжня. Вибач. Ось, тримай!

Він поклав цукерки їй в долоні.

- Давай я тебе навчу і ти будеш сам все вирішувати, – посміхнулась Настя,
- а цукерки з'їмо разом.

Обом стало весело, вони сіли і відкрили зошити з алгебри.

Джерело: <https://kazka.in/fairytales/natalia-klevtsova/algebra-i-tsukerky.html>

Собака та горобець

Брати Грімм

Не було у вівчарки доброго хазяїна, а був у неї такий, що все морив її голодом. Ось не стало у неї сил більше терпіти, і пішла вона від нього, сумна та печальна. Зустрівся їй по дорозі горобець і питає:

- Чому ти, брат-собака, так засмутився?

Відповів собака:

- Я голодний, а їсти мені нема чого.

Горобець і каже:

- Давай, милий брате, підемо з тобою в місто, я нагодую тебе.

Пішли вони в місто. Проходили вони повз м'ясну лавку, а горобець і каже собаці:

– Ти постій тут, а я тобі відключу шматочок м'яса.

Він сів на прилавок, озирнувся навкруги, нікого не видно, і почав клювати м'ясо; він тягнув та рвав шматок, що лежав на краю, доки той не звалився на землю. Схопив собака м'ясо, побіг у куток і все м'ясо з'їв, а горобець і каже:

– А тепер підемо до іншої лавки, я скину тобі ще шматок, щоб ти наївся як слід.

З'їв собака і другий шматок м'яса, а горобець питає:

– Ну, брате, чи наївся ти тепер добре?

– Так, я м'яса вже наївся, – відповів він, – але я ще хліба не з'їв.

Сказав горобець:

– Хліб ти теж отримаєш, тільки йди за мною.

І він привів його до хлібної лавки й почав клювати дві булочки, доки вони вниз не скотилися. Але захотілося собаці ще, і повів його горобець до іншої хлібної лавки, скинув йому ще й хлібець. Собака з'їв його, а горобець і питає:

– Ну що, брате, чи наївся ти тепер добре?

– Так, – відповів собака, – а тепер давай за місто прогуляємося.

Вийшли вони на велику дорогу. Погода була тепла, пройшли вони трохи, а собака і каже:

– Я втомився, хотілося б мені трохи поспати.

– Добре, поспи, – відповів горобець, – а я тим часом на гілці посиджу.

Ліг собака на дорозі і міцно заснув. А коли він лежав та спав, під'їхав візник, – у візку в нього було три коня, і лежали на візку дві діжки вина. Побачив горобець, що візник і не думає звертати з дороги, а продовжує їхати по колії, де лежав собака, і крикнув:

– Гей, візник, ти так не роби, а інакше я зроблю тебе бідним!

Але візник пробуркотів про себе: «Бідним-то ти мене .не зробиш», – і, вдаривши батоном, він погнав коней прямо на собаку, – і ось роздавили його колеса на смерть.

Крикнув тоді горобець:

– Ти вбив мого брата-собаку, ти за це відплатиш візком та конем.

– Ач! Візком та конем, – пробуркотів візник, – як це ти мені можеш зробити!
– і поїхав собі далі.

А горобець забрався під рогожу і став клювати затичку в діжці і клював, доки не витяг її: і розлилося вино на землю, а візник того й не помітив.

Озирнувся назад, бачить – з візка щось крапає, став він роздивлятися діжки та помітив, що одна із них порожня.

– Ах, бідна я людина! – скрикнув він.

– Ні, ти ще недостатньо бідний, – сказав горобець і, підлетівши, сів на голову головному коневі і виклював йому очі.

Побачив це візник, вихопив мотику, хотів було вдарити горобця; але горобець злетів, і влучив візник саме в голову коневі, і той упав мертвий на землю.

– Ах, бідна я людина! – скрикнув він.

– Ні, ти ще недостатньо бідний, – сказав горобець.

І коли візник поїхав далі на двох конях, забрався горобець знов під рогожу, виклював затичку з другої діжки, і все вино розлилося.

Помітив це візник і знов скрикнув:

– Ах, бідна я людина!

Але горобець відповів:

– Ні, ти ще недостатньо бідний, – сів на голову другому коню і виклював йому очі.

Підбіг візник, кинувся на горобця з мотикою, але той знявся та й полетів; улучив візник знов по коневі, і впав той мертвий на землю.

– Ах, бідна я людина! – скрикнув він.

– Ні, ти ще недостатньо бідний, – сказав горобець, сів на голову до третього коня і виклював йому очі.

Розлютився візник, ударив по горобцю, і не влучив у нього, а вбив свого третього коня.

– Ах, бідна я людина! – скрикнув він.

– Ні, ти ще недостатньо бідний, – відповів горобець, – зроблю я тебе бідним удома, – і з тим полетів.

Довелося візнику кинути візок, і він повернувся додому у великому суму і люті.

– Ох, яке у мене нещастя сталося! – сказав він своїй дружині. – Усе вино витекло, і всі коні загинули.

– Ах, чоловіче, – відповіла дружина, – а який до нас шкідливий птах залетів! Зібрав птахів зі всього світу, злетілися вони на нашу пшеницю і її клюють.

Вийшов він на поле, бачить – сидять там тисячі птахів і всю пшеницю поклювали, і був між ними той самий горобець.

Крикнув візник:

– Ах, бідна я людина!

– Ні, ти ще недостатньо бідний, – відповів горобець. – Ти, візник, ще за це життям своїм розплатишся, – і полетів.

Ось утратив візник усе своє майно, входить він у кімнату, сідає за пічкою, і був він злий та лютий. А горобець сів біля віконця і як закричить:

– Візник, ти ще життям своїм поплатишся!

Тут схопив візник мотику і кинув її в горобця; але вибив він тільки вікно, а у птаха не влучив. Влетів горобець у кімнату, сів на пічку і як закричить:

– Візник, ти ще життям своїм поплатишся!

Тут візник скажено та люто всю піч розвалив, а горобець усе з місця на місце перелітав. Ось перебив візник увесь свій посуд, і дзеркала, і лави, і стіл, розвалив навіть стіни свого дому, а все у горобця влучити ніяк не може. Нарешті він все ж його піймав.

А дружина й питає:

– Чи не вбити мені горобця?

– Ні, крикнув він, – це було б занадто милостиво; він повинен загинути злою смертю, я його живим проковтну.

Бере він горобця і ковтає його. А горобець починає у нього в животі ворушитися, вилітає знов назовні і влітає до нього в рот, висовує звідти голову і кричить:

– Візник, ти ще життям своїм за це поплатишся!

Тоді візник дає дружині мотику й каже:

– Дружино, вбий цього птаха у мене в роті.

Розмахує дружина мотиною, а влучити в горобця не може, і ось влучила вона прямо в голову чоловіку, і той падає мертвий на землю.

А горобець спорхнув та полетів.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/sobaka-ta-gorobec-brati-grimm.html>

На ставку

Наталія Клевцова

Після школи хлопці вирішили побігти до ставка.

– Можна буде поковзати, – вигукнув Матвій, холодний вітер розкуйовдив його волосся.

– Наввипередки, – крикнув Тарас і хлопці побігли.

Першим прибіг Павло і глянув на воду. Ставок виблискував на сонці, мов дзеркало. Крига була ще тонкою, морозу тільки два градуси, куди ж кататись.

– Хлопці, відбій.

Матвій топнув ногою по льоду, під ногою хлюпнуло.

– Проламається, зараза.

– Матвій, ну що ти таке кажеш. Будуть ще Йорданські морози, замерзне.

Тарас і Матвій повернули назад, хотіли додому.

– Хлопці, ви чули? – Павло ще не відійшов, напружено вдивлявся.

Сутінки опустились на землю, швидко вечоріло, та хтось ніби кликав хлопця. Друзі повернулись і вже втрюх придивлялись та прислухались. Берег був нерівний, між кущем та водою щось каламутилось. Он, там! Хлопчик побачив малого цуцика, який бультихався у воді. Всім тілом він боровся за своє життя. Лапки били по кризі, він не міг вибратись.

Павло підбіг, вступив у воду, ухопив цуценя. Воно тремтіло від холоду і раділо, що врятоване. Швидким кроком хлопці побігли додому – грітисся.

Недаремно прийшли на ставок!

Джерело: <https://kazka.in/fairytales/natalia-klevtsova/na-stavku.html>

Горе

Російська народна казка

В одному селі жили двоє чоловіків, два рідних брати: один був бідний, інший багатий.

Багач переїхав жити в місто, збудував собі великий терем і записався в купці; а в бідного часом і шматка хліба немає, а дітки – дрібнота – плачуть та їсти просять. Зранку до вечора б'ється чоловік як риба об лід, а все нічого нема.

Каже він своїй дружині:

– Дай-но піду в місто, попрошу у брата: чи не допоможе чим?

Прийшов до багатого:

– Братику мій рідний! Допоможи хоч трохи моему горю; дружина і діти без хліба сидять, цілими днями голодують.

– Попрацюй на мене цей тиждень, тоді й поможу!

Що робити? Узявся бідняк до роботи: і двір чистить, і коней доглядає, і воду возить, і дрова рубає. Через тиждень дає йому багатий один буханець хліба:

– Ось тобі за роботу!

– І на цьому спасибі! – сказав бідняк, поклонився і хотів було додому йти.

– Зажди! Приходь завтра до мене в гості і дружину приводь: у мене завтра іменини.

– Ет, брате, куди мені? Сам знаєш: до тебе прийдуть купці в чоботях та в шубах, а я ходжу в лаптях та блаженському сірому каптані.

– Нічого, приходь! І тобі знайдеться місце.

Повернувся бідняк додому, віддав дружині буханця і каже:

– Слухай, дружино! Назавтра нас з тобою в гості кликали.

– Як у гості? Хто кликав?

– Брат: він завтра іменинник.

– Ну що ж, підемо.

Вранці встали і пішли в місто, прийшли до багатого, привітали його і сіли на лаві. За столом уже багато знатних гостей сиділо; усіх їх пригощає хазяїн на славу, а про бідного брата і його дружину й думати забув – нічого їм не дає; вони сидять і тільки поглядають, як інші п'ють та їдять.

Закінчився обід; почали гості з-за столу виходити і господарю з господинею дякувати, і бідний теж – підвівся з лави і кланяється братові в пояс. Гості поїхали додому п'яні, веселі, галасують, пісень співають.

А бідний іде назад з порожнім черевом.

– Давай-но, – каже дружині, – і ми заспіваємо пісню!

– Ох ти, дурню! Люди співають від того, що солодко поїли і багато випили; а ти чого співати надумав?

– Та все ж у брата на іменинах був; без пісень соромно йти. Як я заспіваю, то всякий подумає, що й мене пригостили...

– Ну співай, коли хочеш, а я не буду! – Чоловік заспівав пісню, і почулось йому два голоси; він замовк і питає дружину: – Це ти мені підспівувала тоненьким голоском?

– Що з тобою? Я й не думала.

– Тоді хто ж?

– Не знаю! – сказала жінка. – Ану заспівай, я послухаю.

Він знову заспівав: співає сам, а чути два голоси; зупинився і питає:

– Це ти, Горе, мені співати допомагаєш?

Горе відгукнулось:

– Так, господарю! Це я допомагаю.

– Ну, Горе, ходімо з нами разом.

– Ходімо, господарю! Я тепер від тебе не відстану.

Прийшов чоловік додому, а Горе кличе його в шинок. То й каже:

– У мене грошей нема!

– Ох ти, чолов'яго! Та нащо тобі гроші? Бачиш, на тобі кожушанка надіта, а нащо вона тобі? Незабаром літо буде, все одно не носитимеш! Ходімо в шинок, та кожушанка байдужки...

Мужик і Горе прийшли в шинок і пропили кожушанку. Наступного дня Горе заохкало – на похмілля голова болить, і знову кличе господаря винця випити.

– Нема грошей, – каже чоловік.

– Та нащо нам гроші? Візьми сани й воза – нам вистачить!

Нічого не поробиш, не відбитися чоловіку від Горя: взяв він сани й воза, потіг у шинок і пропив разом з Горем.

Уранці Горе ще більше заохкало; кличе господаря похмелитися; мужик пропив і борону, і соху.

Місяця не минуло, як він усе прогайнував; навіть хату свою сусіду заклав, а гроші в шинок відніс.

Горе знову причепилося до нього:

– Ходімо та й ходімо в шинок!

– Ні, Горе! Воля твоя, а більше тягти нічого.

– Як нічого? У твоєї дружини два сарафани: один лиши, а другий пропити треба.

Чоловік узяв сарафан, пропив і думає: «От коли чистий! Ні кола, ні двора, ні на собі, ні на дружині!».

– Вранці прокинулось Горе, бачить, що в чоловіка нічого більше взяти, і каже:

– Господарю!

– Що, Горе?

– А от що: іди до сусіда, попроси в нього пару волів із возом.

Пішов чоловік до сусіда.

– Дай, – просить, – на часину пару волів з возом; я на тебе хоч тиждень за це працюватиму.

– Нащо тобі?

– У ліс по дрова з'їздити.

– Ну візьми; тільки багато у віз не накладай.

– Та що ти, годувальнику!

Привів пару волів, сів разом з Горем на воза і поїхав у чисте поле.

– Господарю, – питає Горе, – чи знаєш ти на цьому полі великий камінь?

– Як не знати!

– А як знаєш, їдь просто до нього.

Приїхали вони на те місце, зупинились і вилізли з воза.

Горе наказало чоловіку підняти камінь. Він піднімає, Горе допомагає; от підняли, а під каменем яма – повна золотом насипана.

– Ну, чого дивишся? – каже Горе чоловіку. – Тягай до воза швидше.

Чоловік узявся до роботи й насипав воза золотом; усе з ями вибрав до останнього червінця. Бачить, що вже нічого не лишилося, і каже:

Поглянь, Горе, певно, там ще гроші лишились?

Горе нахилилось:

– Де? Я щось не бачу!

– Та он у кутку світиться!

– Ні, не бачу.

– Полізь у яму, то й побачиш.

Горе полізло в яму; тільки-но спустилося туди, а чоловік накрив його каменем.

– Ось так краще буде! – сказав чоловік. – Бо як узяти тебе з собою, то ти, Горе гіркеє, хоч не скоро, а все ж проп'єш і ці гроші!

Приїхав чоловік додому, скидав гроші у підвал, волів одвів до сусіда і став думати, як би себе пристроїти. Купив лісу, звів великі покої і зажив удвічі багатше за свого брата.

Довго чи ні – поїхав він до міста запросити свого брата з дружиною до себе на іменини.

– Он що надумав! – сказав йому багатий брат. – У самого їсти нічого, а ти ще й іменини справляєш!

– Ну, колись було нічого їсти, а тепер, слава Богу, маю не менше за тебе; приїжджай – побачиш.

– Гарзд, приїду!

Наступного дня багатий брат зібрався з дружиною і поїхали на іменини; дивляться, а в бідного злидня палати нові, високі – не в кожного купця такі є! Чоловік пригостив їх, почастував усякими наїдками, напоїв усякими медами й винами. Питає багатий у брата:

– Скажи, будь ласка, як забагатів ти?

Чоловік розповів йому все по правді, як причепилося до нього Горе гіркеє, як пропив він з Горем у шинку все своє добро до останньої нитки – тільки й

лишилося, що душа в тілі, – як Горе показало йому скарб у чистому полі, як він забрав цей скарб та Горю позбувся.

Заздрість узяла багатого. «Дай, – думає, – поїду в чисте поле, підніму камінь та випущу Горе – хай воно вщент спустошить мого брата, щоб не смів переді мною своїм багатством чванитися!»

Відпустив свою дружину додому, а сам у поле помчав. Під'їхав до великого каменя, відштовхав його вбік і нахилився подивитись, що там під каменем. Не встиг іще й голови як слід нагнути – аж Горе вискочило і всілося йому на шию.

– А, – кричить, – ти хотів мене тут заморити! Ні, тепер я від тебе ні за що не відчеплюся.

– Послухай, Горе, – сказав купець, – зовсім не я засадив тебе під камінь...

– А хто ж, як не ти?

– Це мій брат тебе засадив, а я зумисне прийшов, щоб тебе випустити.

– Ні, брешеш! Один раз надурив, а вдруге не одуриш!

Міцно насіло Горе багатому купцеві на шию; привіз він його додому, і пішло в нього все господарство косо й криво. Горе вже зранку за своє береться: щодня кличе купця похмелитися; багато добра в шинок пішло.

«Отак негоже жити! – думає про себе купець. – Здається, доволі я потішив Горе; час би вже з ним розлучитися, та як?»

Думав, думав і надумав: пішов на широкий двір, обтесав два дубових клини, взяв нове колесо і міцно вбив клин з одного кінця у втулку. Приходить до Горю:

– Що ти, Горе, все боки відлежуєш?

– А що ж мені ще робити?

– Що робити? Ходімо надвір у хованки грати.

А Горе й раде. Вийшли надвір. Спершу купець заховався – Горе одразу його знайшло; настала черга Горю ховатися.

– Ну, – каже, – мене не скоро знайдеш! Я хоч у яку щілину заб'юсь!

Куди тобі! – відповідає купець. – Ти в колесо не влізеш, а то – в щілину!

– В колесо не влізу? Дивись, ще й як сховаюся!

Залізло Горе в колесо; купець узяв і з іншого кінця забив у втулку дубовий клинок, підняв колесо і закинув його разом з Горем у річку.

Горе потонуло, а купець став жити по-старому, як і раніше.

Казка про щастя і нещастя

Олег Погинайко

Якось на дорозі йдучи назустріч одне одному зустрілися Щастя і Нещастя. Щастя – веселе, дзвінке в голосі та світле душею, співало пісню від якої дихалося легко і вільно. Воно наче летіло розправив свої крила. Нещастя – сумне, сповнене образ, безголосе, зігнувшись, наче тягнуло на собі важку ношу, ледве переставляло ноги.

– Чому ти таке нещасливе? – запитало Щастя Нещастя, зрівнявшись із ним.

– Тому що я є Нещастя, – відповіло без виразу, подивившись сумними очима, в яких крім сірої завіси смутку та журби, крізь яку, здавалося ніколи не проникало проміннячко сонця, не було нічого. – Нічого мене не тішить: ні дощ, ні звуки грому, ні спів птахів, ні блакить неба, ні політ метеликів, ні... – воно зупинилося, не маючи наміру продовжувати й дуже важко зітхнуло.

– А я щасливе. Не тому, що мене звати Щастя, а тому, що, насправді щасливе. Не розумію тебе, як можна бути нещасливим, коли живеш серед такої краси. – Щастя простягнуло в боки свої руки, крутнулося, заплющивши вічі на одній нозі, – де все наливається духмяними ароматами, співає, купається в росах. Поглянь, яке неозоре небо, – попрохало Щастя Нещастя. – А яке коштовне намисто з квітів. Світ маленький лише у вікні, а насправді – безмежний і завжди манить у мандри. Ходімо зі мною.

– Ні, я назад не повернуся, – вперто завертіло головою Нещастя, – і тобі не раджу, бо світ із якого я утікаю перетворить тебе на мене. Краще піду туди, звідки ти йдеш.

– А якщо мій світ уподібниться тобі й усі, хто живе в ньому стануть нещасливими? Давай, іди за мною.

Довго прийшлося вмовляти Нещастя повернутися назад у своє місто й прислухатися до порад Щастя.

– Аби стати щасливим – багато не потрібно, – мовило Щастя. – Потрібно радіти всьому.

– Радіти? – здивувалося Нещастя. – Як можна радіти коли тебе... ти...

І почало Щастя навчати, як у щоденній безлічі тривог, залишатися щасливим.

– Для щастя візьми з усього потрохи: від сонця світла й тепла, від неба блакиті й легкого подиху, від птахів радості й декілька нот з їхніх пісень, від природи кольорів і запахів. Ось, поглянь на льон, який є блакитний і схожим на

небо, послухай клекіт лелеки, що сповнене надії, придивися до бджіл, які в любові виконують свою роботу. Навіть краплина волошкових світань не втрачає своєї віри в ліпше майбутнє.

Й прислухалося Нещастя до порад Щастя і не помітило, як згодом опинилося у сонячній ореолі неба. І знову, як раніше розквітла у неї душа, наче в полі ромашка. А тривоги та все, що заважало жити щасливо, зникло з сірістю довіку.

Джерело: <https://kazka.in/fairytales/oleg-pogynayko/kazka-pro-schastya-neschastya.html>

Помста мавпі за рачиху

Японська народна казка

Давно це було. Одного дня вийшли мавпа та рачиха погуляти. Коли це бачать – в придорожній траві рисовий колобок котиться.
– Колобок мій! Колобок мій! – закричала рачиха.

Заздрісна мавпа процідила крізь зуби:

– Пощастило тобі, рачихо! Проте сподіваюсь, і я знайду щось смачненьке.

І відразу заходилася шукати. Але знайшла лише зернятко хурми. А тому все думала, як би випросити в рачихи колобок.

– Рачихо! Скажи мені, що ти робитимеш із цим колобком?

– Що робитиму? Віднесу додому!

– Та він гнилий!

– Зовсім він не гнилий! – буркнула рачиха.

– Ой, як смердить! Викинь його, я дам тобі зернятко хурми.

Рачиха послухалася мавпу: викинула колобок, а натомість одержала зернятко хурми.

Тим часом мавпа схопила колобок і вмить проковтнула.

– Який смачний колобок! А ти, дурна рачиха, викинула його! – сказала вона й пострибала геть.

Ледве стримуючи гнів, рачиха поповзла в сад і закопала зернятко хурми в землю.

– Рости швидше, а то клішнею переріжу! – примовляла рачиха, поливаючи щодня водою зелений паросток, який невдовзі перетворився у велике дерево.

– Обростай швидше плодами, а то коріння переріжу! – примовляла рачиха і так само часто поливала дерево водою.

Незабаром воно вкрилося великими червоними плодами.

– Нарешті хурма таки вродила! – тішилася рачиха, дряпаючись на дерево.

А тим часом де не взялася мавпа та й каже:

– Хочеш, рачихо, я полізу на дерево замість тебе?

Рачиха погодилася, і за мить мавпа вже була між гілками.

– Мавпо, кидай швидше хурму! – гукнула рачиха.

Але мавпа ніби й не чула – знай зривала червоні плоди й уминала.

– Ох, яка ти хитрюща! – гнівно вигукнула рачиха й замахнулася на мавпу клішнею.

– Як уже тобі так кортить, то на тобі, їж! – вигукнула мавпа й, зірвавши зелену хурму, шпурнула її вниз.

Твердий плід улучив рачисі в спину і розчавив її.

А в рачихи були маленькі раченята.

– Мавпа вбила нашу маму! – заголосили вони, розмахуючи клішнями.

– Яка жорстока мавпа!

– Треба її провчити!

– Відплатимо їй утрюх! – вирішили бджола, жолудь і ступка, що були свідками страшного видовища, і поховалися в мавпячій хатині.

Настав вечір. Мавпа повернулася додому з гілкою, обвішаною плодами хурми.

– Як чудово я придумала! Та дурна рачиха ніколи вже не вилізе на дерево! Всі червоні плоди будуть мої! – сказала сама до себе мавпа й, мугикаючи, всілася біля вогнища.

Та саме цієї миті жолудь, який заховався в попіл, тріснув, і шматок його влучив мавпі в ніс.

– Ой, болить!.. Ой, болить!..

Мавпа помчала на кухню й сунула голову в глек із водою. А бджола як укусить її в хвіст!

– Ой, болить!.. Ой, болить!..

Мавпа схопилася лапами за ніс і за хвіст та й кинулася надвір. Але в дверях її підстерігала ступка. Бах! Ступка луснула мавпу по голові.

– Ой-ой-ой! – зойкнула мавпа й, закотивши під лоба очі, сконала.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/pomsta-mavpi-za-rachihu-japonska-kazka.html>

Плаксива Настуня

Людмила Олександрук

Чи знаєте ви нашу Настуню – гарненьку дівчинку з великими розумними очима та кирпатим носиком? А вже як мама заплете їй у кіски бантики і одягне чистеньке платтячко, то такої красуні годі й шукати!

Тільки все це Настуні ні до чого, бо наша Настуня дуже любить поплакати.

От і сьогодні вранці мама погладила її по голівці, ніжно поцілувала і сказала: «Доню, прокидайся. Дивись, вже сонечко заглядає до тебе у вікно. Час вставати».

Та Настуня кривить гарненького ротика, тре кулачками очі і починає плакати.

– Я не хочу прокидатися! І вставати не хочу!

– То що ж ми будемо робити? – усміхається мама. – Будеш спати увесь день?

– Не хочу спати увесь день! – продовжує капризувати Настуня.

– Ну гаразд, моя люба, не плач, – лагідно просить мама і бере донечку на руки. – Там, у дитячому садочку, на тебе давно чекають друзі. Та й Олена В'ячеславівна виглядає – де це Настуня забарилася? Адже час робити ранкову зарядку!

– Не хочу зарядку! – вже вголос рюмсає Настуня.

І все ж мама одягає їй платтячко, зав'язує гарні бантики та обережно витирає слізки. Але Настуня всю дорогу, аж до самого дитячого садочка, знову вмивається гіркими сльозами.

– Що трапилось? Чому ти плачеш? – запитує вихователька Олена В'ячеславівна, йдучи назустріч дівчинці.

– Не зна-а-аю! – схлипує Настуня, і сльози, як горох, котяться по її щічках.

– Дивись, он твої подружки Софійка, Наталочка і Даринка чекають на тебе під грибочком. Вони вже відкрили перукарню і будуть робити лялькам нові зачіски. Ходімо швидше! – пропонує вихователька.

– Не хо-о-очу! – не вгамовується Настуня.

– Ось, візьми. Це тобі! – простягає їй цукерку Миколка. Йому дуже подобається Настуня. Вона така гарненька, коли не плаче! Миколка, з цукеркою в руках, щоранку чекає Настуню. Він сподівається, що колись ця дівчинка йому посміхнеться і скаже: «Дякую!»

– Не хо-о-очу! – перервав Миколчині мрії Настусин плач.

Але несподівано заграла музика, і Надія Петрівна, музичний керівник дитячого садочка, покликала всіх на ранкову зарядку. Діти, весело перегукуючись, побігли на спортивний майданчик. Поплентала за ними і Настуня, невдоволено насупивши брови і тримаючись за руку Олени В'ячеславівни.

Потім був сніданок. Настуня, підперши голову рукою, так сумно дивилася в тарілку з кашею, що помічник вихователя Катерина Іванівна сказала: «Настуню, доїдай швидше свою кашу, бо вона від твого погляду скоро скисне». Всі діти засміялися. Лише Настуня ще більше надула губи.

Після сніданку Олена В'ячеславівна проводила заняття з математики та малювання.

На занятті з математики діти вчилися рахувати зайчиків. Веселі паперові вухані то ховалися за пеньочком, то визирали звідти, привітно махаючи лапками, ніби запрошували всіх присутніх пограти разом з ними. Потім діти, по черзі, пригощали іграшкову білочку горішками і рахували, скільки горішків вона віднесла у дупло, а скільки залишила, щоб забрати їх наступного разу.

На занятті з малювання Олена В'ячеславівна вчила дітей малювати метеликів. Настуня теж, висунувши кінчик язика, дуже старанно виводила пензликом кольорові крильця. Метелик у дівчинки вийшов такий гарний, що здавалося, зараз пурхне і полетить на вулицю, де навкруг дитячих майданчиків майорять запашні квіти.

Після занять вся група вийшла на свіже повітря, щоб пограти у рухливі ігри.

Було так весело, що Настуня зовсім забула про сльози і з задоволенням бігала та сміялася разом з друзями.

По обіді у дитячому садочку настала тиха година, і дітки почали швиденько вкладатися у свої ліжечка, щоб трішечки відпочити. Тільки Настуня все пхінькала і пхінькала, що вона зовсім не хоче спати. Та невдовзі її теж зморив сон.

Прокинулась дівчинка від дивного шарудіння. Їй здалося, ніби десь поруч падає сухе листя. Настуня відкрила очі і ледь не зойкнула від несподіванки – просто перед нею стояла справжня королева. Вона була дуже струнка, у довгому, аж до самісінької підлоги платті, оздобленому білими мереживними хустинками. На голові у королеви виблискувала мільйонами великих і маленьких краплин чудернацька корона.

Настуня повернула голову ліворуч, потім праворуч і побачила, що всі діти сплять.

– Ти хто? – пошепки запитала Настуня.

– Я – королева Нюня, – лагідним голосом відповіла гостя і зашаруділа накрохмаленим платтям. – Я вже давно спостерігаю за тобою, але так гарно, як сьогодні, ти ще ніколи не плакала. Тому я особисто запрошую тебе бути почесною гостею у моєму королівстві.

Дівчинка не зовсім зрозуміла, що має на увазі королева, але запрошення прийняла. Вона ж ще ніколи в житті не бачила справжнього королівства, а тут випадає така нагода! Настуня тихенько встала з ліжечка і попрямувала слідом за Її Величністю.

Коли вони вийшли на ганок, королева Нюня відчепила від свого плаття одну хустинку і поклала її Настуні на плечі. Потім обережно зняла з корони кілька краплин і бризнула ними на дівчинку. Враз маленька хустинка перетворилась на великі мереживні крила.

– Лети за мною, – тим же лагідним голосом мовила королева.

Настуня змахнула крилами і відчула, що може летіти! Було трохи лячно, адже вона ще й не літала ніколи. Хіба тільки уві сні... Мама їй розповідала, що коли діти уві сні літають – це означає, що вони ростуть. «Але ж я не сплю», – подумала Настуня, все вище і вище піднімаючись над землею.

Вони пролетіли над містом, потім покружляли над лісом і почали опускатися вниз.

Незабаром Настуня відчула у себе під ногами тверду землю. Великі крила відразу ж перетворились на маленьку мереживну хустинку, яка знову зайняла своє місце на платті у Її Величності.

– Ось ми і вдома, – сказала королева, поправляючи корону, що трохи сповзла набік від поривів вітру під час польоту. Вона обняла Настуню за плечі і підвела до старого дуба, в якому, майже над самою землею, роззявило свого чорного рота величезне дупло. Потім взяла дівчинку за руку і піднялася з нею по товстому корінню розлогого дерева, як по щаблях, угору до дупла.

Біля входу в дупло Настуня зупинилась. Там, всередині, було зовсім темно. Дівчинці стало боязко і вона зробила крок назад. “Невже тепер справжні королеви живуть не в розкішних замках, а у дуплах дерев?” – трохи розчаровано подумала Настуня, і вже хотіла було відмовитись від запрошення. Та королева Нюня, ніби прочитавши її думки, мовила:

– Не бійся, тобі тут сподобається! У моєму королівстві живуть точнісінько такі ж хлопчики й дівчатка, як і ти. Їх ніхто не змушує ні спати, ні їсти, ні ходити до дитячого садочка. Не треба тут застеляти ліжечко і чистити зубки. Навіть кіски можна не заплітати, якщо тобі цього не хочеться.

– Оце так королівство! Дива та й годі! – подумала Настуня і обережно ступила в середину дупла.

Вона відразу відчула під ногами м'який килим із сухого листя. А коли очі звикли до темряви, Настуня побачила велику кімнату. У ній, разом із дитячими ліжечками, столиками, стільчиками, іграшками, книжками було те, що зазвичай в кімнатах знаходиться не повинно: пісочниця, гойдалка, карусель, висока гірка у вигляді ракети і таке інше. Та найбільше Настуню вразило те, що тут стояв такий безлад, ніби щойно по цій кімнаті пронісся буревій.

– Ой, лишенько! Хто ж це накоїв? – прошепотіла Настуня, взявшись за голову.

– Ми! – почула вона відповідь і побачила поруч із собою чотирьох хлопчиків і трьох дівчаток. Всі вони стояли в рядочок, з цікавістю розглядаючи незнайомку.

– Познайомся, Настуню – це твої нові друзі, – сказала королева Нюня. – Ось цих двох хлопчиків звати Хлипчик і Хнюпик, вони брати-близнюки. Цього хлопчика звати Сумко. А цього – Нитик. Дівчатка зуться Плакса, Вереда і Скигля.

Королева по черзі клала свою руку на голову дитини, ім'я якої називала. Мабуть, вона це робила для того, щоб Настуня швидше запам'ятала, як кого звать.

«Які дивні імена» – тільки і встигла подумати Настуня.

– Давайте будемо гратися! – раптом пропхинькала Скигля.

– А я вже не хочу гратися. Я хочу спати! – заголосила Плакса, і дрібні сльози бризнули з її очей.

– А я не хочу ні спати, ні гратися! Мені все набридло! – топнула ніжкою і відкопилила нижню губу Вереда.

– Ну давайте пограємося! Ну давайте ще хоч трішки пограємося, – смикав Нитик за рукав плаття Вереду.

Хнюпик з Хлипчиком розгублено переглядалися, шмигаючи носом та надуваючи щічки: «А що ж нам робити? А що ж робити нам?».

Тільки Сумко не став сперечатися. Він, безнадійно махнувши рукою, сів на пенюк, який знаходився неподалік, і тихо зітхнув.

– Подивись, Настуню, як вони всі схожі на тебе! Так само ображаються і насуплюють брівки, вередують і надувають щічки. А як гарно вони кривлять ротика, коли плачуть, – і королева Нюня від задоволення склала на грудях долоні човником. – Я впевнена, вам буде добре разом!

«Ні, я не хочу бути такою, – подумала Настуня і часто-часто закліпала очима, проганяючи непрошені сльози. – Адже я й справді стану на них схожа, якщо почну зараз рюмсати!». І Настуня посміхнулась.

Діти перестали сперечатись і уважно подивилися на незнайомку.

– А чого це ти з нас смієшся? – невдоволено запитала Плакса, і вже збиралася розплакатись, та Настуня її запевнила:

– Ні-ні, я не з вас сміюся! Я просто згадала, як весело і цікаво ми з друзями проводимо час у дитячому садочку.

– А що таке «весело»? – поцікавилась Скигля.

– А що таке «цікаво»? – в один голос запитали Хлипчик з Хнюпиком.

І почала Настуня розповідати, як охоче всі дітки в дитячому садочку роблять ранкову зарядку, бо це дуже корисно для здоров'я. Як цікаво на заняттях у Олени В'ячеславівни, де вони багато чому навчаються і багато про що дізнаються. Як всі разом грають на спортивному майданчику в різні веселі і рухливі ігри. А ще, коли під час тихої години наснитися дивовижний сон, то його відразу можна переказати своїм друзям. А ті, в свою чергу, розкажуть і тобі щось неймовірно цікаве!

Від цих приємних і веселих спогадів Настуня голосно сміялася. Але смішно було вже не тільки їй. Разом з Настунею сміялися Хлипчик з Хнюпиком, Нитик, Плакса, Вереда і Скигля. Навіть Сумко хилитався на пеньочку, від сміху тримаючись за живіт. І чим дужче лунав дитячий сміх – то світліше ставало у темному дуплі. Здавалося, що разом з усіма тепер реготав і старезний дуб, все ширше і ширше роззявляючи свого чорного рота. Діти, мов різнокольорові метелики, одне за одним почали випурхувати на волю, де їх радо зустрічало яскраве сонечко.

– Що ви робите? – нарешті не витримала і, у розпачі, закричала королева Нюня. – Негайно припиніть сміятися! Ви ж так знищите усе моє королівство!

Та зупинити сміх було вже неможливо. Він лунав з усіх куточків темного дупла.

Раптом все навкруг затремтіло, почало тріщати і обвалюватись.

– А-а-а!.. – закричала королева Нюня. – Моє королівство гине! Рятуйте королеву!!!

– Настуню, прокидайся. Тихий час закінчився, – почувла дівчинка знайомий голос Олени В'ячеславівни. – Ти сьогодні молодець, так добре спала! І сон тобі, мабуть, наснився хороший, бо ти уві сні весь час посміхалася.

– Так! – сказала Настуня і обняла свою виховательку.

Відтоді наша Настуня більше ніколи не плакала, бо їй зовсім не хотілося знову зустрітися з королевою Ньюнею. А коли Миколка пригощав її цукеркою, Настуня чемно дякувала і посміхалася йому.

Джерело: <https://kazka.in/fairytails/liudmyla-oleksandruk/plaksyva-nastunya.html>